

บทที่ 4

บทวิเคราะห์ปัญหามาตรการทางกฎหมายในการจัดสถานที่ควบคุมเด็กและ เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จากการที่ได้ทำการศึกษามาและพบว่าการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีอยู่ด้วยกันหลายสาเหตุ และแต่ละสาเหตุก็จะเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดในข้อหาที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องทำการวิเคราะห์ว่าสมควรหรือไม่ที่จะนำตัวเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในข้อหาที่แตกต่างกันมารวมกันเพื่อทำการลงโทษ ซึ่งรวมถึงกรณีของเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะเป็นพิเศษเฉพาะตัว เช่น เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศที่ 3 พิกار หรือเด็กและเยาวชนที่กำลังตั้งครรภ์ หรือเด็กและเยาวชนที่อายุเกิน 18 ปี ในวันที่ถูกดำเนินคดี หลังจากนั้นจะได้ทำการวิเคราะห์ต่อไปว่ามาตรการต่างๆ ที่ใช้ในการลงโทษเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มีความเหมาะสมเพียงใดหรือไม่ ซึ่งรายละเอียดต่างๆ ดังกล่าวจะได้ทำการวิเคราะห์ถึงปัญหาต่างๆ ดังกล่าวต่อไปนี้

ปัญหาเกี่ยวกับการนำตัวเด็กและเยาวชนมาลงโทษรวมกัน

1. สาเหตุและองค์ประกอบของความผิดที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด

การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ต่างก็มีสาเหตุและองค์ประกอบของการกระทำความผิด ดังต่อไปนี้

1.1 ความผิดเกี่ยวกับชีวิต

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย แบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

1.1.1 ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คือ การทำให้ผู้อื่นตายโดยเจตนา ไม่ว่าจะกระทำโดยใช้อาวุธหรือไม่ก็ตามผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ ประหารชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 20 ปี มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ฆ่า
- (3) ผู้อื่น

(4) เจตนา

1.1.2 ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา คือ การทำให้ผู้อื่นตายโดยไม่มีเจตนาฆ่าให้ตายเพียงแต่มีเจตนาทำร้ายร่างกายผู้อื่นเท่านั้น แต่ผลจากการทำร้ายนั้นทำให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 15 ปี มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ทำร้าย
- (3) ผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย
- (4) เจตนา

1.1.3 การกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย คือ การที่ไม่ได้ต้องการทำให้ผู้นั้นตาย คือ ไม่มีเจตนา แต่ได้กระทำการโดยไม่ระมัดระวังให้พอสมควรเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี และปรับไม่เกิน 20,000 บาท มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) กระทำด้วยประการใดๆ
- (3) เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
- (4) โดยประมาท

1.2 ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย

การกระทำความผิดในเรื่องนี้แบ่งแยกออกตามผลของการกระทำได้เป็น 4 ระดับ คือ

1.2.1 การใช้กำลังทำร้ายผู้อื่น โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายและจิตใจ ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.2.2 การทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.2.3 การทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี

1.2.4 การทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ทำร้าย
- (3) ผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย หรือจิตใจของผู้นั้น
- (4) เจตนา

1.3 ความผิดต่อทรัพย์สิน

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่สำคัญ มี 8 ฐานความผิด คือ

1.3.1 ลักทรัพย์ คือ การเอาทรัพย์สินของผู้อื่นไปโดยทุจริต ไม่มีการใช้กำลังประทุษร้าย ผู้ใด จำนวนผู้กระทำความผิดมีเท่าใดก็ได้ ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 6,000 บาท มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) เอาไป
- (3) ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย
- (4) โดยทุจริต

หากการลักทรัพย์นั้น เป็นการลักทรัพย์บางอย่างที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งมักเรียกกันว่าเป็นการลักทรัพย์ในลักษณะฉกรรจ์ ผู้กระทำความผิดนั้นต้องรับโทษหนักขึ้น ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 12 ข้อ แต่หากเป็นการที่กระทำผิดตั้งแต่ 2 ข้อขึ้นไปก็ยิ่งต้องรับโทษหนักขึ้นไปอีก การกระทำดังกล่าว เช่น การลักทรัพย์ในเวลากลางคืน การลักทรัพย์ในที่เกิดเพลิงไหม้ การลักทรัพย์โดยทำอันตรายสิ่งกีดกันหรือผ่านสิ่งกีดกัน สำหรับคุ้มครองบุคคลและทรัพย์สิน การลักทรัพย์โดยมีอาวุธหรือร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไป การลักทรัพย์ในเคหสถาน การลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ การลักทรัพย์ของนายจ้าง

ถ้าเป็นกรณีที่เข้าลักษณะฉกรรจ์เพียงข้อเดียว ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปี และปรับตั้งแต่ 2,000 บาทถึง 10,000 บาท แต่ถ้าเป็นกรณีที่เข้าลักษณะฉกรรจ์ตั้งแต่ 2 ข้อขึ้นไป ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 7 ปี และปรับตั้งแต่ 2,000 บาทถึง 40,000 บาท

1.3.2 ชิงทรัพย์ คือ การลักทรัพย์ของผู้อื่นโดยมีการฉกฉวยเอาไปซึ่งหน้าผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 5 ปี และปรับไม่เกิน 10,000 บาท มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใดลักทรัพย์
- (2) โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า
- (3) เจตนา

1.3.3 ชิงทรัพย์ คือ การลักทรัพย์ของผู้อื่นโดยมีการใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าทันใดนั้น จะใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อให้ความสะดุ้งแก่การลักทรัพย์หรือพาทรัพย์นั้นไปเพื่อให้ยื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้น เพื่อยึดถือเอาทรัพย์นั้นไว้เพื่อปกปิดการกระทำความผิดเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี และปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 20,000 บาท มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใดลักทรัพย์
- (2) โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือว่าเชื่อว่าจะในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย
- (3) เจตนา เพื่อให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์ พาทรัพย์นั้นไป ให้อื่นให้ซึ่งทรัพย์นั้น ยึดถือเอาทรัพย์นั้นไป ปกปิดการกระทำความผิดนั้น หรือให้พ้นจากการจับกุม (เจตนาพิเศษ)

1.3.4 ปล้นทรัพย์ คือ การชิงทรัพย์ที่ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ 10 ปี ถึง 15 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 30,000 บาท มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ชิงทรัพย์
- (3) โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป
- (4) เจตนา

1.3.5 น้อโกงทรัพย์ คือ การที่ผู้กระทำความผิดหลอกลวงผู้อื่นโดยแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดความจริงที่ตนมีหน้าที่ต้องบอกให้ผู้อื่นรู้ โดยมีเจตนาทุจริตเพื่อให้ได้ทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตน จนผู้นั้นหลงเชื่อจึงมอบทรัพย์สินให้ หรือทำ ถอน ทำลายเอกสารสิทธิ ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 3 ปีหรือปรับไม่เกิน 6,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) หลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง

- (3) โดยการหลอกลวงดังว่านั้น
 - ก. ได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม
 - ข. ทำให้ผู้ถูกหลอกลวง หรือบุคคลที่สาม ทำ ถอนหรือทำลายเอกสารสิทธิ
- (4) โดยทุจริต

1.3.6 ยักยอกทรัพย์ คือ การที่ผู้กระทำความผิดได้ทรัพย์ของผู้อื่นมาครอบครองไว้แล้ว เบียดบังเอาทรัพย์นั้นเป็นของตน ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 6,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ครอบครองทรัพย์ซึ่งเป็นของผู้อื่น หรือซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย
- (3) เบียดบังเอาทรัพย์นั้นเป็นของตนหรือบุคคลที่สาม
- (4) โดยทุจริต

1.3.7 รับของโจร คือ การที่ผู้กระทำความผิดรับเอาทรัพย์สินที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย เช่น เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นที่ถูกลักมา ชิงทรัพย์ น้อ โกง หรือขโมยออกมาไว้ โดยผู้รู้ที่อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย แล้วช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย หรือช่วยพาเอาทรัพย์สินดังกล่าวไปเสียให้พ้นจากเจ้าของทรัพย์สิน ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือปรับไม่เกิน 10,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่ายช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด
- (3) ทรัพย์สินได้มาโดยกระทำความผิด ถ้าความผิดนั้นเข้าลักษณะลักทรัพย์
- (4) วิ่งราวทรัพย์ กรรโชก รีดเอาทรัพย์สิน ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ น้อ โกง ขโมยออกหรือเจ้าพนักงานขโมยทรัพย์สิน
- (5) โดยเจตนา

1.3.8 ทำให้เสียทรัพย์สิน คือ การทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของร่วมอยู่ด้วยเสียหาย เสื่อมค่า หรือ ไร้ประโยชน์ ผู้กระทำความผิด ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 3 ปีหรือปรับไม่เกิน 6,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ มีองค์ประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์
- (3) ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย
- (4) เจตนา

1.4 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

มาตรา 276 ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เจ็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้ง แต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท วรรคสอง การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ากระทำการเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น วรรคสาม ถ้าการกระทำผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำผิดด้วยลักษณะเป็นการโทรมหญิง หรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่ สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดโทรมหญิงหรือโทรมชาย ซึ่งมีโทษหนักขึ้น วรรคสี่ ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการ

กระทำความผิดระหว่างคู่สมรส และคู่สมรสนั้นยังประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อกุมประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาต่อไป และประสงค์จะอย่าให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้ ตามวรรคสี่นี้ เป็นเรื่องของความผิดข้ามชั้นระหว่างคู่สมรสทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายในการลงโทษ เพราะกฎหมายเห็นว่าคู่สมรสเสมือนลึนกับฟัน สักวันก็ต้องกระทบกัน จึงเปิดช่องว่างไว้สำหรับบทลงโทษหรือให้โอกาสสามีภริยาได้กับคืนดีกัน ซึ่งจะทำให้สถาบันครอบครัวมั่นคงยิ่งขึ้น แต่หากศาลมีคำพิพากษามีโทษจำคุกแล้ว คู่สมรสฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ประสงค์ที่จะอยู่กินฉันสามีภริยา และประสงค์ที่จะหย่าแจ้งต่อศาลศาลจะแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้ต่อไป (Law222, ออนไลน์, 2551) มุ่งเป้าประกอบ ดังนี้

- (1) ผู้ใด
- (2) ข่มขืนกระทำชำเรา
- (3) ผู้อื่น

1.5 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ยาเสพติดให้โทษ คือ สารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ที่เมื่อเสพรับเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยการรับประทาน ดม ฉีด หรือด้วยประการใดๆ แล้ว จะทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ เช่นต้องเพิ่มขนาดเสพรื่นเรื่อยๆ มีอาการถอนยา (ลงแดง) เมื่อขาดยา มีความต้องการเสพรื่น ทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงตลอดเวลา สุขภาพทั่วไปจะทรุดโทรมลง และหมายความรวมถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นยาเสพติดให้โทษ หรือให้ผลผลิตที่เป็นยาเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษ และรวมทั้งสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วย (สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินและสำนักงานอัยการสูงสุด, ออนไลน์, 2552)

ยาเสพติดให้โทษตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ

- ประเภทที่ 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน ยาบ้า (แอมเฟตามีน)
- ประเภทที่ 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน โคคาอีน ฟีน ยาฝิ่น มูลฝิ่น
- ประเภทที่ 3 ยาเสพติดให้โทษที่มียาเสพติดให้โทษประเภทที่ 2 เป็นส่วนผสมอยู่ด้วยที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาไว้ตามกฎหมาย เช่น ยาแก้ไอผสมโคเดอีน
- ประเภทที่ 4 ยาเสพติดให้โทษที่มีสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือ ประเภท 2 เช่น อาเซติกแอนด์ไอโคไร

ประเภทที่ 5 ยาเสพติดให้โทษที่ไม่ได้เข้าอยู่ในประเภทที่ 1 ถึงประเภทที่ 5 เช่น กัญชา พืชกระท่อม พันธุ์ฝิ่น

ความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษแบ่งกว้างๆ ได้ดังนี้

- (1) ความคิดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522
- (2) ความคิดฐานจำหน่าย มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย “จำหน่าย หมายถึง ขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522
- (3) ความคิดฐานมีไว้ในครอบครอง ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522
- (4) ความคิดฐานยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522

1.6 ความคิดอื่นๆ

- (1) ความคิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522
- (2) ความคิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478

จากการศึกษาเห็นว่า ควรมีมาตรการในการแบ่งแยกประเภทความคิดของเด็ก และเยาวชนให้เป็นสัดส่วนอย่างเป็นระบบ โดยการแบ่งแยกเป็นความคิดแต่ละความคิดออกจากกัน ไม่นำมาควบคุมรวมกันเหมือนดังที่ปฏิบัติกันเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยที่มิได้มีการแบ่งแยกประเภทความคิด โดยผู้ศึกษาขอเสนอการแบ่งแยกประเภท ดังต่อไปนี้

ความคิดเกี่ยวกับชีวิต, ความคิดเกี่ยวกับร่างกาย, ความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน, ความคิดเกี่ยวกับเพศ, ความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ, ความคิดเกี่ยวกับความสงบสุขเสรีภาพชื่อเสียงและการปกครอง, ความคิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด, ความคิดเกี่ยวกับการพนันขันต่อต่างๆ เช่น พนันบอล โปย หวย และความคิดเกี่ยวกับการจราจร เช่น การแข่งรถ

เนื่องจากองค์ประกอบและลักษณะความคิดในแต่ละความคิดนั้น มีความแตกต่างกัน จึงไม่ควรนำเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในแต่ละข้อหาความผิดมาควบคุมให้อยู่รวมกัน เพราะจะทำให้เด็กและเยาวชนได้รับการซึมซับการถ่ายทอดลอกเลียนแบบพฤติกรรมกระทำผิดคิดในฐานความคิดอื่นๆ ได้ จะเป็นทางที่ยับยั้ง และเป็นการยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ และอาจทวีความรุนแรงในการกระทำผิดมากยิ่งขึ้น ดังที่มีตัวอย่างอยู่ในปัจจุบัน มีตัวอย่างที่กระทำความผิดมีรูปแบบที่เพิ่มขึ้นและมีความซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ

เหตุการณ์ที่ 1

“ตำรวจรวบเด็กชาย อายุ 14 ปี ฆ่า-ข่มขืน เด็กหญิง อายุ 8 ขวบ ภายในห้องน้ำวัดพบประวัติสุดเหี้ยม”

เด็กชาย อายุ 14 ปี ล่อลวง เด็กหญิง อายุ 8 ปี ให้เข้าไปในห้องน้ำ ภายในวัดสถิตีบ ได้ฆ่าเด็กหญิง โดยการบีบคอจนเสียชีวิต แล้วพยายามข่มขืน แต่ไม่สำเร็จ จึงสำเร็จความใคร่ทางทวาร

หนักแทน และได้อาบน้ำเพื่อทำลายหลักฐาน ก่อนจะไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า พบศพเด็กเสียชีวิตในห้องน้ำ ผลการสอบประวัติย้อนหลังพบว่า เด็กชายคนดังกล่าวเพิ่งพ้นโทษจากสถานพินิจในคดีพยายามฆ่า (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2552, หน้า 2)

เหตุการณ์ที่ 2

“หลานโหดฆ่าหั่นศพตาแท้ๆ คุณไม่ให้ยืมมอเตอร์ไซค์ไปเที่ยว”

เป็นคดีที่สะท้อนขวัญที่หลานฆ่าตาแท้ๆ อย่างโหดเหี้ยม ผู้ก่อเหตุเป็นเด็กชายอายุเพียง 14 ปี โกรธตาที่ไม่ยอมให้นำจักรยานยนต์ไปเที่ยวงานประจำปี จึงใช้ขวานเป็นอาวุธฟันที่บริเวณศรีษะอย่างแรงหลายครั้งจนเสียชีวิต จากนั้นได้ใช้มีดปาดคอและหั่นแยกศพ นำศรีษะไปเผาและนำชิ้นส่วนศพที่หั่นแยกนำไปทิ้งเพื่ออำพรางคดี ส่วนสร้อยคอทองคำนำไปขายได้เงิน ก็นำเงินไปเที่ยวงานประจำปีและดื่มเหล้ากับเพื่อนจนหมด แล้วกลับมาอนที่ห้างนาเหมือนดังไม่มีเหตุ จากการสอบประวัติย้อนหลัง ผู้ก่อคดีเคยถูกจับกุมหลายครั้ง ในข้อหาลักทรัพย์และเสพยาเสพติด เคยถูกควบคุมในสถานพินิจมาแล้วหลายครั้งจนสุดท้ายได้มาก่อนคดีสะท้อนขวัญนี้ (เสกสันติ กัลยาณวิสุทธิ, ออนไลน์, 2552)

เหตุการณ์ที่ 3

“แก๊งค์วัยรุ่นลวงเด็กหญิงไปรุมโทรม”

ในคดีนี้ เยาวชนชาย อายุ 18-20 ปี จำนวน 4 คน โดยได้หลอกลวงเด็กหญิงวัย 15 ปี โดยคนหนึ่งได้คบหาเป็นคนรักกันกับผู้เสียหาย โดยล่อลวงว่าจะพาไปเที่ยวบ้าน แต่กลับพาไปที่บ้านร้างและร่วมกันรุมโทรมเด็กหญิงผู้เสียหายหลายครั้ง โดยมีเด็กหญิงที่เป็นเพื่อนกลับผู้เสียหายร่วมกระทำความผิด คือ คอยดูต้นทางและสนับสนุนด้วย (นัทวัฒน์, ออนไลน์, 2553)

จากตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ได้ก่อคดีความผิดขึ้น ล้วนเคยกระทำความผิดมาแล้วทั้งนั้น และเมื่อพ้นออกมาจากสถานพินิจมาก็ก่อคดีความผิดขึ้นอีก ซึ่งการก่อคดีความผิดนั้นเป็นการกระทำความผิดมากกว่าหนึ่งฐานความผิด และมีความร้ายแรงยิ่งกว่าเดิมในตอนที่ได้กระทำความผิดครั้งแรก และเป็นการก่อการกระทำความผิดที่มีพฤติกรรมการกระทำความผิดที่ร้ายแรงมากกว่าเดิม

โดยมีทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างของ ซัทเซอร์แลนด์ ได้วิเคราะห์ไว้ว่า พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดขึ้น โดยการเรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิดในการติดต่อสื่อสารกันไม่ว่าจะเป็นทางวาจาหรือ ลักษณะท่าทาง ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่แตกต่างจากกระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอื่นๆ โดยมีแนวคิดดังนี้

พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ตามกระบวนการติดต่อสื่อสาร ซึ่งการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม

นั้น จะเกิดขึ้นในกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมใกล้ชิดกัน เมื่อพฤติกรรมอาชญากรรมได้รับการเรียนรู้ ก็จะรวมถึงเทคนิคในการกระทำความผิด การใช้เหตุผล ตลอดจนทัศนคติในการกระทำความผิดซึ่งบุคคลจะกลายเป็นผู้กระทำความผิด เพราะว่ามีความเห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมายมากกว่าการไม่ละเมิดกฎหมาย

โดยทฤษฎีนี้ได้ให้ความสำคัญกับ “การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากร” โดยซัทเธอร์แลนด์ ให้เหตุผลว่า ความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ และส่งเสริมสนับสนุนทั้งในด้านความประพฤติ และความเห็นด้วยในพฤติกรรมดังกล่าว ชาวชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดีมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ดี และเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ในทางตรงกันข้ามชาวชนที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นอาชญากร จะมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมและเห็นด้วยกับพฤติกรรมอาชญากรรม และยังมีอีกทฤษฎีหนึ่งที่สนับสนุนการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้น คือ ทฤษฎีวิวัฒนาการ (subculture theories) ซึ่งวารุณี ภูริสินสิทธิ์ (2531, หน้า 66-68) ให้ความหมายว่า เป็นบรรทัดฐานและค่านิยมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมหลักของสังคม วัฒนธรรมรองอาจแสดงออกทางการใช้ภาษาที่แตกต่าง ประเพณีเฉพาะ หรือพิธีกรรมทางสังคมของสมาชิกของวัฒนธรรมรองนั้น แนวคิดวัฒนธรรมเป็นผลจากการที่บุคคลยึดมั่นและปฏิบัติตามค่านิยมของวัฒนธรรมที่เป็นปฏิบัติต่อค่านิยมของวัฒนธรรมหลักของสังคมทฤษฎีของอัลเบิร์ต โคเฮน (Albert Cohen) อธิบายว่าเด็กชนชั้นล่างที่มาจากรอบครัวที่มีรายได้ต่ำ้อยู่ในสังคม ซึ่งกฎเกณฑ์บรรทัดฐานถูกกำหนด โดยชนชั้นกลาง แต่เด็กเหล่านั้นไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนแบบชนชั้นกลาง จึงไม่พร้อมที่จะแข่งขันกับเด็กที่มาจากชนชั้นกลาง หรือแข่งขัน เพื่อจุดมุ่งหมายที่ถูกกำหนดโดยชนชั้นกลาง อย่างไรก็ตาม เด็กเหล่านี้ยอมรับในมาตรฐานของชนชั้นกลางผ่านทางพ่อแม่ของตน และผ่านทางสื่อมวลชน เมื่อเขายอมรับในมาตรฐานแต่ไม่มีวิถีทางที่จะให้ได้มา พวกเขาจึงสร้างวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานของตนเองขึ้น เพื่อสนองตอบต่อความคับข้องใจในแนวความคิดของ อัลเบิร์ต โคเฮน (Albert Cohen) วัฒนธรรมรองที่วัยรุ่นสร้างขึ้นมานั้นประกอบด้วย

1. การขโมยเพื่อ “ขอให้ได้ขโมย” โดยเด็กไม่ได้ต้องการหรือจำเป็นต้องใช้สิ่งที่ยขโมย
2. ความปรารถนาร้าย คือ รู้สึกสนุกกับการทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน หรือเมื่อได้ทำทายข้อห้ามต่างๆ
3. บรรทัดฐานของเด็กที่จะกระทำความผิดจะอยู่คนละขั้วกับบรรทัดฐานของสังคมผู้ใหญ่ ตัวอย่างเช่น ถึงแม้เขาจะขโมยเช่นเดียวกับอาชญากรผู้ใหญ่ แต่จะพบว่าสิ่งที่พวกเขาขโมยมีหลายชนิดและแปรเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ซึ่งแสดงว่าค่านิยมของเขาแตกต่างจากของผู้ใหญ่

4. สนใจความสนุกสนานเฉพาะหน้า โดยไม่ได้คำนึงถึงหรือวางแผนสำหรับอนาคต วันๆ จะรวมกลุ่มคุยเล่นสนุก โดยไม่ได้วางแผนว่าจะทำอะไร

5. ต้องการการปกครองตนเอง ทุนไม่ได้ต้องการถูกบังคับจากภายนอก คนในกลุ่มจะคัดค้านต่อความพยายามของสถาบันทางสังคม อาทิเช่น ครอบครัว โรงเรียน ในการควบคุมชีวิตของพวกเขา ส่วนความสัมพันธ์ภายในกลุ่มมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างมาก

ส่วนทฤษฎีวิวัฒนาการของวัยรุ่น ของริชาร์ด โคลเวิร์ด (Richard Cloward) (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, ม.ป.ป, หน้า 120) กล่าวว่า บุคคลมีความแตกต่างในทางโอกาสที่จะกระทำความผิด (differential opportunities) กล่าวคือ โอกาสที่จำกัดเป็นช่องทางผลักดันให้คนกระทำความผิด กฎหมายได้ เนื่องจากคนทุกคนมีโอกาสนี้เท่าเทียมกัน เมื่อแต่ละคนมีความต้องการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายในวิถีทางที่ถูกต้องเหมาะสม สภาพแวดล้อมรอบข้างมีความสำคัญมาก เนื่องจากเป็นวัฒนธรรมรองที่เอื้อต่อการกระทำความผิดอยู่ 2 ลักษณะ คือ

1. ที่อยู่อาศัยแออัดของชนชั้นล่าง ลักษณะเช่นนี้คือ สลัม ในบริเวณนี้จะมีอาชญากรอาศัยอยู่ และอาชญากรก็อยู่ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของชุมชน มีความเคยชินในการเห็น การกระทำความผิดจนเป็นเรื่องธรรมดา เช่น คนในสลัมอาจเห็นคนเสพยาเสพติดอยู่ทั่วไป และในขณะเดียวกันบุคคลกลุ่มนี้จะไม่เคยมีโอกาสเห็นคนที่ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม และการใช้ชีวิตที่ผิดงาม เมื่อได้เห็นได้ใกล้ชิดกับสิ่งไม่ดีหรือเลวร้าย โอกาสที่จะกระทำความผิดก็มีมาก

2. บริเวณที่ไม่มีความมั่นคงและไม่มีการเปลี่ยนแปลง ผู้ที่อยู่อาศัยในชุมชนจะไม่มีโอกาสออกไปพบสิ่งแวดล้อมภายนอก จึงคุ้นเคยกับการปฏิบัติที่ไม่มีวัฒนธรรมที่ผิดงาม บรรทัดฐานที่มั่นคง จุดยืนที่เป็นหลักยึดเหนี่ยวในการปฏิบัติ ไม่ได้รับค่านิยมและหลักของการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องชัดเจนที่จะยึดถือเป็นกฎระเบียบ และสภาพแวดล้อมเช่นนี้จึงไม่ใช่เขตที่วัยรุ่นจะประสบความสำเร็จในชีวิตตามค่านิยมของสังคม เนื่องจากไม่มีแบบอย่างที่ดีให้เห็น จึงพูดได้ว่าโอกาสของพวกเขาถูกจำกัดนั่นเอง

ริชาร์ด โคลเวิร์ด (Richard Cloward) อธิบายลักษณะของเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะวัฒนธรรมรองแบบหลบหนี (Retreatist Subculture) ว่าเป็นพวกล้มเหลวทั้งหมด (Double Failures) เนื่องจากเป็นกลุ่มเยาวชนที่ไม่สามารถหาความสำเร็จในโลกของคนดี หรืออาชญากร โดยไม่มีความสามารถในการศึกษาเล่าเรียนและยังไม่สามารถที่จะเรียนรู้วิธีการหาเงิน โดยผิดกฎหมายอีก ทั้งยังไม่มีความสามารถในการต่อสู้ เยาวชนเหล่านี้จึงหลบหนีหรือปลีกตัวออกจากสังคม ไปสร้างวัฒนธรรมใหม่ที่คิดว่าเป็นโลกใหม่ สถานภาพหรือการได้รับการยอมรับภายในแก๊งค์ก็มาจากนิสัยในการเสพยาเสพติด หรือสุรา

ซึ่งจากทฤษฎีได้แสดงให้เห็นว่าการที่เด็กและเยาวชนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีแต่สิ่งที่ไม่ดีอยู่รอบตัว ย่อมมีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อตัวเด็กและเยาวชนในเวลาต่อมาได้ ซึ่งตามกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย กรณีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดที่มีโทษทางอาญาจะต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเกี่ยวกับการสอบสวนและการพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนอายุไม่เกิน 18 ปี ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีโดยเด็กและเยาวชนอันเป็นการควบคุมรวมกัน โดยมีได้แบ่งแยกประเภทความผิดอันก่อให้เกิดปัญหาการถ่ายทอดพฤติกรรมการเรียนรู้ พฤติกรรมก่ออาชญากรรม ปัญหาทางเพศที่อาจถูกคุกคามโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งกลับกลายเป็นกระบวนการยุติธรรมที่ได้มอบรอยเปื้อนไว้บนผ้าขาวแทนที่จะเป็นกระบวนการที่หล่อหลอมจุดด่างบนผ้าขาวให้หมดสิ้นไป กระบวนการกลับทำให้จุดด่างนั้นให้ขยายวงกว้างออกไปอีก (พิมลมาศ ศิลาณภาพ, 2546, หน้า 9) ก่อให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดไม่ร้ายแรง กลับมีโอกาสดูได้เรียนรู้พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรงจะทำให้เด็กที่ดีๆ ที่สังคมสามารถเยียวยาแก้ไข ได้มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดร้ายแรงมากขึ้นในอนาคตซึ่งจะกลายเป็นผลร้ายต่อสังคมในที่สุด

ซึ่งผู้ศึกษาขอเสนอตามรายการข้อหาความผิดดังกล่าว โดยไม่ควรที่จะนำเด็กและเยาวชนมาควบคุมรวมกัน เช่น เด็กและเยาวชนกระทำความผิดในข้อหาลักทรัพย์มาอยู่รวมกันกับเด็กและเยาวชน ในข้อหาฆ่าคนตายหรือในข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเด็กและเยาวชนอาจจะเรียนรู้และถ่ายทอดพฤติกรรมและประสบการณ์ต่อกัน โดยการพูดคุยรับฟังซึ่งกันและกัน รวมถึงการแสดงออกทางท่าทาง ความคิด รวมถึงเทคนิคในการกระทำความผิดในรูปแบบต่างๆ ที่จะนำมาบอกแก่กัน เด็กและเยาวชนจะรับฟังและให้ความสำคัญกับคนที่ตนรู้สึกสนใจและรับเอาความรู้เหล่านั้นมา และเมื่อพ้นโทษออกมาแล้วอาจจะมาจับกลุ่มอยู่รวมกันเป็นกลุ่มแก๊งค์แล้วก่อคดีที่ร้ายแรงขึ้นได้ เช่น ปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ หรือ ปล้นเจ้าทรัพย์แล้วร่วมกันข่มขืนเจ้าทรัพย์ หรือ ข่มขืนแล้วฆ่าเจ้าทรัพย์เพื่อปกปิดความผิด ซึ่งการกระทำความผิดอาจจะเป็นในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง หรือจะเป็นการลักขโมยทรัพย์ ซึ่งอาจจะได้รับการเรียนรู้เทคนิคต่างๆ มา จนการเป็นโจรที่กระทำความผิดในการลักทรัพย์ในการ งด แะ หรือ การโจรกรรมทรัพย์สินในรูปแบบต่างๆ ตามแต่ที่เด็กและเยาวชนได้รับการเรียนรู้การถ่ายทอดพฤติกรรมต่อกันมา ตอนที่ถูกควบคุมตัวรวมอยู่ด้วยกันในสถานพินิจ ซึ่งนับวันเด็กและเยาวชนก็ยังมีแนวโน้มกระทำความผิดมากยิ่งขึ้น ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551

เพศ	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981
ชาย	33,934	32,270	28,349	32,175	27,174	30,368	32,756	44,161	46,593	42,779
หญิง	3,454	3,169	3,099	3,110	2,741	2,940	3,324	4,057	4,535	4,202

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 2 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551 (เปรียบเทียบเป็นจำนวนร้อยละ)

เพศ	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
ชาย	90.76	91.06	90.15	91.19	90.84	91.17	90.79	91.59	91.13	91.06
หญิง	9.24	8.94	9.85	8.81	9.16	8.83	9.21	8.41	8.87	8.94

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชน

จากตารางที่ 1 และตารางที่ 2 พบว่า จำนวนคดีเด็ก และเยาวชนที่ถูกดำเนินการโดยสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ จากสถิติจำนวนคดีทั้งหมดต่อปี 10 ปีย้อนหลังตั้งแต่
ปี พ.ศ.2542 – 2551 พบว่า จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการโดยสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชน ทั่วประเทศเมื่อกระทำการเปรียบเทียบพบว่า เพศชาย มีการกระทำความผิดมากกว่า
เพศหญิง ถึงร้อยละ 90 ของจำนวนคดีทั้งหมดต่อปี และพบว่าเพศชายมีแนวโน้มการกระทำ
ความผิดเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ.2549 คิดเป็นร้อยละ 91.59 อย่างเห็นได้ชัด และลดลงเพียงเล็กน้อยในปี
พ.ศ.2550 และ 2551 โดยคิดเป็นร้อยละ 91.13 และ 91.06 ตามลำดับ ซึ่งต่างจากเพศหญิง ที่พบว่า มี
การกระทำความผิดในปี พ.ศ.2549 คิดเป็นร้อยละ 8.41 และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในปี พ.ศ.2550
และ พ.ศ.2551 โดยคิดเป็นร้อยละ 8.87 และ 8.94 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ทั่วประเทศ จำแนกตามอายุ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551

อายุ	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981
10-14 ปี	5,315	5,183	1,849	4,496	4,313	5,177	5,872	8,078	8,888	7,183
15-18 ปี	32,072	30,256	29,599	30,789	25,602	28,131	30,208	40,140	42,240	39,798

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 4 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ทั่วประเทศ จำแนกตามอายุ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551 (เปรียบเทียบจำนวนเป็นร้อยละ)

อายุ	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
10-14 ปี	14.22	14.63	5.88	12.74	14.42	15.54	16.27	16.75	17.38	15.29
15-18 ปี	85.78	85.37	94.12	87.26	85.58	84.46	83.73	83.25	82.62	84.71

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชน

จากตารางที่ 3 และตารางที่ 4 พบว่า แนวโน้มของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการโดย
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ จากสถิติจำนวนคดีทั้งหมดต่อปี 10 ปี ย้อนหลัง
ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551 เมื่อกระทำการเปรียบเทียบพบว่า แนวโน้มคดีเด็กและเยาวชนที่ถูก
ดำเนินการโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ ที่มีอายุอยู่ในช่วง 10 – 14 ปี มี
แนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2550 มีเพียงปี พ.ศ.2544 เท่านั้น ที่คดีเด็กและ
เยาวชนที่ถูกดำเนินการโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ ลดลงไปถึงร้อยละ
5.88 และมีแนวโน้มคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการ โดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ทั่วประเทศ ลดลงอย่างเห็นได้ชัดถึงร้อยละ 2 ในปี พ.ศ.2551 คิดเป็นร้อยละ 15.29 เมื่อเปรียบเทียบ
กับปี พ.ศ.2550 คิดเป็นร้อยละ 17.38

ซึ่งแตกต่างจาก แนวโน้มคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ที่มีอายุอยู่ในช่วง 15 – 18 ปี พบว่ามีแนวโน้มที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2550 มีเพียงปี พ.ศ.2544 เท่านั้น ที่คดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการ โดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ เพิ่มขึ้นไปถึงร้อยละ 94.12 และมีแนวโน้มคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดถึงร้อยละ 2 เช่นกัน ในปี พ.ศ.2551 คิดเป็นร้อยละ 84.71 เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ.2550 คิดเป็นร้อยละ 82.62

ตารางที่ 5 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.				
	2542	2543	2544	2545	2546
รวม	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	7,986	7,719	7,374	7,949	8,886
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	2,304	1,946	2,175	3,054	4,843
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,004	961	1,026	1,479	1,735
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	557	482	397	681	1,016
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	21,099	20,103	16,563	16,723	5,897
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	892	900	933	1,380	1,957
ความผิดเกี่ยวกับความผิดอื่นๆ	3,546	3,328	2,980	4,019	5,581

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.				
	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981
ความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	10,496	10,733	14,314	14,764	12,658
ความคิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	5,969	6,112	8,284	7,784	6,661
ความคิดเกี่ยวกับเพศ	2,416	2,680	3,652	2,154	1,916
ความคิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	1,149	1,271	1,731	3,247	2,989
ความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	5,310	6,542	8,803	10,279	11,207
ความคิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	2,031	2,404	3,414	3,650	3,251
ความคิดเกี่ยวกับความผิดอื่นๆ	5,937	6,338	8,020	9,250	8,299

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

หมายเหตุ: ข้อมูลตั้งแต่ปี 2550 ได้มีการปรับเปลี่ยนให้มีฐานความผิดเกี่ยวกับการพรากผู้เยาว์ ซึ่งเป็นฐานความผิดย่อยที่เดิมเคยรวมอยู่ในฐานความผิดหลัก คือ ฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 1,593 คดี มารวมอยู่ในฐานความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง ส่งผลให้ จำนวนคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครองมีจำนวนสูงขึ้นกว่าปีก่อน

จากตารางที่ 5 พบว่าแนวโน้มของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จากสถิติจำนวนคดีทั้งหมดต่อปี 10 ปี ย้อนหลังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2551 โดยจำแนกตามฐานความผิด จะเห็นได้ว่าโดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งเป็นกลุ่มที่กระทำความผิดมากกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยในแต่ละปีมีจำนวนการกระทำความผิดเพิ่มมากขึ้น รองลงมา คือ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและเพิ่มมากขึ้นทุกปี และความผิดในลำดับต่อมาที่เพิ่มขึ้นมากเช่นกัน คือ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายที่มีแนวโน้มการกระทำความผิดเพิ่มมากขึ้นทุกปี

ตารางที่ 6 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ทั่วประเทศ และเป็นคดีที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.				
	2542	2543	2544	2545	2546
รวม	5,099	6,580	5,414	5,531	4,535
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	1,399	1,707	1,474	1,532	1,903
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	186	227	218	304	580
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	78	107	103	136	164
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	1,149	1,271	1,731	3,247	2,989
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	47	83	63	88	106
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	3,083	4,120	3,254	3,162	1,269
ความผิดเกี่ยวกับความผิดอื่นๆ	73	125	107	114	161

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.				
	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	4,607	4,357	5,712	6,608	6,606
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	2,006	1,837	2,355	2,882	2,620
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	738	602	847	809	706
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	245	258	309	202	165
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	117	129	154	313	307
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	1,004	1,081	1,428	1,671	1,950
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	164	167	226	242	268
ความผิดเกี่ยวกับความผิดอื่นๆ	333	283	393	489	590

หมายเหตุ : การกระทำผิดซ้ำ หมายถึง คดีที่เด็กและเยาวชนถูกนำส่งสถานพินิจมากกว่า 1 ครั้ง

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จากตารางที่ 6 พบว่าแนวโน้มของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินการโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จากสถิติจำนวนคดีทั้งหมดต่อปี 10 ปี ย้อนหลังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 – 2551 โดยเป็นคดีที่กระทำความผิดซ้ำ จะเห็นได้ว่าความผิดเกี่ยวกับทรัพย์มีการกระทำความผิดซ้ำมากที่สุดกว่ากลุ่มความผิดอื่นๆ และมีแนวโน้มของการกระทำความผิดเพิ่มขึ้นทุกปี การกระทำความผิดซ้ำที่รองลงมา คือ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และลำดับต่อมาคือ การกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ซึ่งจากตารางที่ 7 และ 8 จะเห็นได้ว่ากลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์เป็นกลุ่มที่กระทำความผิดมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ทั้งที่กระทำความผิดครั้งแรกและกระทำความผิดซ้ำ จะเห็นได้ว่าการกระทำความผิดครั้งแรกในปี 2548 มีจำนวน 10,733 ราย ปี พ.ศ.2549 มีจำนวน 14,314 ราย ปี พ.ศ.2550 มีจำนวน 14,764 ราย และในปี พ.ศ.2551 มีจำนวน 12,658 ราย และการกระทำความผิดซ้ำในปี 2548 มีจำนวน 1,837 ราย ปี พ.ศ.2549 มีจำนวน 2,355 ราย และในปี พ.ศ.2550 มีจำนวนถึง 2,882 รายตามลำดับ ในขณะที่คดีความผิดอื่นๆ มีมากที่สุดประมาณครึ่งหนึ่งของคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์เท่านั้น

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำเมื่อเปรียบเทียบกับคดี โดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551

	ปี พ.ศ.				
	2542	2543	2544	2545	2546
จำนวนคดีที่ถูกจับกุมทั้งสิ้น	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915
จำนวนคดีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ	5,099	6,580	5,414	5,531	4,535
ร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ	13.6	18.6	17.2	15.7	15.2

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.				
	2547	2548	2549	2550	2551
จำนวนคดีที่ถูกจับกุมทั้งสิ้น	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981
จำนวนคดีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ	4,607	4,357	5,712	6,608	6,606
ร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ	13.8	12.1	11.8	12.9	14.1

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 7 พบว่าจำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำผิดซ้ำเมื่อเปรียบเทียบกับคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 – 2551 จะเห็นได้ว่า ร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำลดลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ.2545 – 2549 และเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ.2550 – 2551 คิดเป็นร้อยละ 12.9 และ 14.1 ตามลำดับ ซึ่งจากสถิติที่ผ่านมา พบว่าปี พ.ศ.2543 มีจำนวนร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำสูงสุดถึง ร้อยละ 18.6 ของจำนวนคดีที่จับกุมทั้งสิ้น ซึ่งต่างจากปี พ.ศ.2549 ที่มีจำนวนร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำต่ำสุดเพียง ร้อยละ 11.8 ของจำนวนคดีที่จับกุมทั้งสิ้น

จากการเปรียบเทียบสถิติในปี พ.ศ.2550 และ พ.ศ.2551 จะเห็นได้ว่า ปี พ.ศ.2550 มีจำนวนคดีที่จับกุมทั้งสิ้น 51,128 คดี ซึ่งต่างจากปี พ.ศ.2551 ที่มีจำนวนคดีจับกุมทั้งสิ้นลดลงเหลือเพียง 46,981 คดี แต่จากสถิติพบว่า จำนวนคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำทั้งในปี พ.ศ.2550 และ พ.ศ.2551 มีจำนวนที่เท่ากัน คิดเป็น 6,606 คดี นั่นหมายความว่า ถึงแม้ว่าจำนวนคดีจับกุมทั้งสิ้นจะลดลงอย่างเห็นได้ชัด ถึง 4,146 คดี แต่ก็ยังมีการกระทำผิดซ้ำที่ไม่ลดลงเลย นั่นแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับโทษจากสถานพินิจและฟื้นโทษจากสถานพินิจออกมาแล้วไม่ได้มีแนวโน้มที่จะกลับตัวเป็นคนดีเลย กลับหวนกลับไปกระทำความผิดขึ้นอีกและร้ายแรงมากกว่าในตอนที่ได้กระทำความผิดในครั้งแรกนั้นอาจจะแสดงให้เห็นว่ากระบวนการขั้นตอนในการจำแนกและแบ่งแยกการกระทำความผิด และรวมไปถึงขั้นตอน ในการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู ที่อาจจะไม่ได้ประสิทธิภาพและประสิทธิผลเท่าที่ควร

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดประเภทต่างๆ

การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้น เกิดจากปัจจัยในหลายๆ ด้านที่เป็นตัวก่อให้เกิดเด็กและเยาวชนได้กระทำความผิดขึ้นมา ซึ่งปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่

2.1 สถานภาพทางครอบครัว

สภาพครอบครัวเด็กและเยาวชน ซึ่งวัดโดยอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และรายได้รวมต่อเดือน และความพอเพียงในการใช้จ่ายของครอบครัวในขณะที่กระทำผิด ซึ่งปัจจัยด้านนี้เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพสังคมทั้งหมด เช่น ความยากจน การว่างงาน ภาวะเศรษฐกิจที่ไม่มีการกระจาย การบริการทางสังคมที่ไม่เพียงพอ การศึกษาที่ยังไม่พัฒนา การปกครองที่ถูกครอบงำ และความเหลื่อมล้ำทางสังคม

2.2 การศึกษา

การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองอยู่ในขั้นต่ำ ทำให้ไม่มีงานที่ดีทำรายได้น้อย และยากจน ไม่มีความรู้ความเข้าใจในการสั่งสอนอบรมเด็กและเยาวชนได้ ปลดปล่อยให้เด็กและเยาวชนคิดตัดสินใจแก้ปัญหาเองซึ่งก็จะนำไปสู่การกระทำความผิด

ความสัมพันธ์ต่อโรงเรียนก็มีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและเยาวชนกับครู ถ้าครูเป็นครูที่รับฟังปัญหาเด็กและเยาวชน ให้การช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาการเรียนและปัญหาส่วนตัว ให้ความใกล้ชิดสนิทสนมคุ้นเคยกับเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนจะเกิดความรักใคร่ ให้ความนับถือ และเชื่อฟัง กลับกันกับครูที่ไม่เอาใจใส่เด็กและเยาวชน ละเอียด ใช้อารมณ์กับเด็กและเยาวชน ลงโทษโดยไม่มีเหตุผล เด็กก็จะเกิดความเกลียดชัง ไม่ให้ความเคารพและไม่เชื่อฟัง และในอีกด้านหนึ่งอาจจะเป็นที่ครูไม่มีแรงจูงใจในการดูแลควบคุมพฤติกรรมเด็กกลุ่มเสี่ยง เพราะต้องใช้เวลาไปกับการประกอบอาชีพเสริม และในส่วนของโรงเรียนและสถาบันการศึกษา ในการเรียนหลักสูตรส่วนใหญ่ขาดการสอดแทรกในเรื่องคำสั่งสอนด้านจริยธรรมคุณธรรมที่ควรปฏิบัติในสังคม ซึ่งก็จะนำมาสู่การเกิดปัญหาและกระทำความผิดขึ้นได้

2.3 กรรมพันธุ์

ปัจจัยทางจิตใจ คือ เป็นผลที่ได้รับมาจากการสร้างนิสัยภายในบุคคล ประกอบด้วย การควบคุมตนเอง การมีอัตราที่เข้มแข็ง การอดทนอดกลั้นต่อความผิดหวัง ความรู้สึกรับผิดชอบ ความมุ่งมั่น ความสามารถในการหาสิ่งอื่นมาทดแทนต่อความต้องการ หรือเป็นภาวะหรือสภาพที่บุคคลมีปัญหาทางจิตใจ เช่นเป็น โรคจิต โรคประสาท หรือมีความผิดปกติทางบุคลิกภาพ ขาดความรู้สึกลบยั้งชั่งใจ

2.4 สิ่งแวดล้อมอื่นๆ

สิ่งแวดล้อมของแหล่งที่พักอาศัยที่เอื้อต่อการกระทำผิด หมายถึง บริเวณพื้นที่ซึ่งเป็นชุมชนที่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่ขณะกระทำผิดจำแนกเป็น 4 ด้าน โดยวัดจากลักษณะของแหล่งที่พักอาศัย ความหนาแน่นของชุมชน การมีเพื่อนบ้านที่ด้อยโอกาส ชุมชนนิยมใช้ความรุนแรง การคุ้มครองสิ่งผิดกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ขาดการควบคุมทางสังคม ขาดการร่วมกิจกรรมทางสังคมในชุมชน ความผูกพันกับชุมชน การเคลื่อนย้ายถิ่นของชุมชน คสามสัมพันธ์ของสมาชิกในชุมชน การยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชน ที่อยู่อาศัยแออัดเป็นชนชั้นล่าง ลักษณะเช่นนี้คือ สลัม ในบริเวณนี้จะมีอาชญากรอาศัยอยู่ และอาชญากรก็อยู่ในฐานะสมาชิกคนหนึ่ง of ชุมชน มีความเคยชินในการเห็นการกระทำความผิดจนเป็นเรื่องธรรมดา เช่นคนในสลัมอาจเห็นคนเสพยาเสพติดอยู่ทั่วไป และในขณะที่เดียวกันบุคคลกลุ่มนี้จะไม่เคยมีโอกาสเห็นคนที่ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมและการใช้ชีวิตที่ดีงาม เมื่อได้เห็นได้ใกล้ชิดกับสิ่งไม่ดีหรือเลวร้าย โอกาสที่จะกระทำความผิดก็มีมาก

ตัวอย่างต่อไปนี้ที่แสดงให้เห็นถึงปัจจัยในด้านต่างๆ ของคดี (วันดี สันติวุฒิเมธี, ออนไลน์, 2543)

คดีตัวอย่างที่ 1

เด็กชายอายุ 17 ปี ฆ่าเด็กหญิงอายุ 10 ปี โดยการฆ่าตัดคอ โดยมีสาเหตุมาจากเด็กหญิงคนดังกล่าวชอบกลั่นแกล้งน้องสาวอยู่เป็นประจำ ในวันเกิดเหตุผู้ตายก็ได้กลั่นแกล้งน้องสาวผู้ก่อเหตุอีก ผู้ก่อเหตุจึงนำมีดไปตัดกรอในระหว่างทางกลับบ้านและลงมือก่อเหตุขึ้น

คดีนี้มีสาเหตุปัจจัยแห่งการกระทำความคิด คือ ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกทางกัน และต่างไปมีครอบครัวใหม่ ทั้งเขากับน้องสาวให้อยู่กับยาย

คดีตัวอย่างที่ 2

เด็กชายอายุ 13 ปี ฆ่าข่มขืนเด็กหญิง โดยหลอกลวงเด็กหญิงเข้าไปในห้องน้ำ เพื่อข่มขืน แต่ขณะข่มขืนได้บีบคอเด็กหญิงจนขาดอากาศหายใจ ทำให้เด็กหญิงเสียชีวิต

คดีนี้มีสาเหตุปัจจัยแห่งการกระทำความคิด คือ ครอบครัวยากจน พ่อแม่ชอบดื่มเหล้า ทะเลาะทุบตีกันเป็นประจำ ทำให้เด็กเก็บกดคิดมาก ขาดความอบอุ่น และหนีออกจากบ้านไปก่อคดีความคิด

คดีตัวอย่างที่ 3

เด็กชายอายุ 17 ปี ใช้อาวุธปืนยิงเพื่อนจนเสียชีวิต มีสาเหตุมาจากการถูกเพื่อนกลั่นแกล้งและรุมทำร้ายเป็นประจำ จนเกิดความเคียดแค้น จึงนำอาวุธปืนติดตัวไปด้วย จนถูกเพื่อนกลั่นแกล้งและจะทำร้าย จึงใช้อาวุธปืนจ่อยิงเพื่อนในระยะกระชั้นชิด จนเสียชีวิต

คดีนี้มีสาเหตุปัจจัยแห่งการกระทำความคิด คือ ครอบครัวยากจน พ่อแม่ชอบทะเลาะกัน ทำให้เด็กเป็นคนเก็บกดไม่แสดงอารมณ์

หากพิจารณาทั้งสามคดีตัวอย่างที่เสนอมานี้จะพบว่า เหตุผลที่เด็กฆ่าคน ดูเหมือนเป็นการกลั่นแกล้งกันแบบเด็กๆ แต่ถ้าพิจารณาลงไปถึงภูมิหลัง เราจะพบว่าเด็กส่วนใหญ่ มาจากครอบครัวที่แตกร้าง ขาดความรัก ในบ้านมีแต่เสียงคำทอตอบตี เวลาเห็นพ่อแม่ทะเลาะกัน เด็กจะรู้สึกเก็บกดและโดดเดี่ยว เพราะไม่รู้จะเล่าปัญหาให้ใครฟัง เด็กส่วนใหญ่ เป็นคนเงิบ ขี้กลัว ไม่กล้าสู้คน พวกเขาเก็บกดปัญหา เอาไว้เรื่อยๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง ก็ระเบิดออกมาและเกิดเป็นปัญหาตามมา ซึ่งจากการที่ได้ทำการศึกษาวิจัยพบว่า สาเหตุปัจจัยหลักของปัญหาที่เด็กและเยาวชนกระทำความคิด คือ ครอบครัวแตกแยก ยากจน ใช้ความรุนแรง เลี้ยงดูผิดศีลธรรม เช่น พ่อตีแม่เล่นไฟ เด็กเหล่านี้จึงกลายเป็นปัญหาของสังคม และปัญหาเหล่านี้ก็จะกลายเป็นปมด้อยติดตัวติดใจพวกเขาไป จนเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่จนมีครอบครัวของตัวเองสิ่งเหล่านี้ก็ยังคงอยู่ในจิตใจของพวกเขา

ดังตัวอย่างของ กัญญา ศรีปราณ ในฐานะผู้มีประสบการณ์ตรง เนื่องจากเธอเคยตกเป็น ผู้ต้องหา มาสามมีตัวเอง สาเหตุมาจากถูกทำร้ายร่างกายติดต่อกันมาเป็นเวลานานปี จนไม่สามารถ อดทนต่อไปได้ จนเป็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์เมื่อปี พ.ศ.2538 เมื่อบุตรชายสองคน บุกเข้าร้อง ขอความเป็นธรรมที่ทำเนียบรัฐบาลให้เธอจนเธอได้รับอิสรภาพในที่สุด จากคำบอกเล่าของ คุณ กัญญา ศรีปราณ “เธอมาจากครอบครัวที่แตกแยก ตั้งแต่เธออายุยังน้อย พ่อแม่แยกทางกัน เมื่อเธอมี ครอบครัวของเธอก็ต้องพบกับการแตกร้างอีก เธอบอกให้รู้ว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก จะ มีรู้สึกเหงาและว่าเหว่ ต้องการคนที่เข้าใจ แต่ไม่มีคนที่สนใจคอยรับฟังความรู้สึก รับฟังความ ต้องการ คนทุกคนไม่มีความต้องการเป็นคนเลว เมื่อจำต้องกระทำความผิด ในใจจริงแล้วมีแต่ความ ปวดร้าว ปวดลึก สายตาคนทั่วไปจะมองว่าเธอคือฆาตกร แต่ความจริงแล้วมันไม่ได้เป็นเช่นนั้น ใน ความรู้สึกของเธอเมื่อถูกมองอย่างนั้น เธอมีความรู้สึกเจ็บปวด และปวดร้าวภายใน” จากคำพูดจาก ใจของเธอ “เด็กที่มีปัญหา มักแสดงความก้าวร้าวออกมา เพื่อปกปิดความปวดร้าวในใจ เพราะเขาจะ บอกใครอย่างไร ในเมื่อไม่เคยมีใครถามเขาเลย ถ้าเป็นไปได้ ดิฉันอยากให้มีสถานที่ สำหรับให้ คำปรึกษาในแต่ละชุมชน เวลาเด็กมีปัญหา เขาจะได้มีสถานที่ ระบายความปวดร้าว ไม่เก็บกดเอาไว้ จนระเบิดออกมา ดิฉันไม่อยากจะให้ลูกของดิฉัน ต้องเป็นเหยื่อรายหนึ่งของสังคม ”

ซึ่งจากตัวอย่างที่เสนอมาททั้งหมด แสดงให้เห็นว่าปัจจัยในทุกด้านมีอิทธิพลต่อเด็กและ เยาวชนอันจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนเดินไปสู่การกระทำความผิดได้โดยง่าย และเมื่อพวกเขา เหล่านั้นได้ก่อการกระทำความผิดขึ้นมาแล้ว กระบวนการทางกฎหมายก็น่าจะเป็นกระบวนการที่ เข้ามาช่วยแก้ไขเยียวยาเด็กและเยาวชนเหล่านี้ให้เป็นคนดีได้ แต่กลับไม่เป็น ไปเช่นนั้นกลับ กลายเป็นทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นเป็นอาชญากรมากขึ้น เพราะปัญหาจากการที่ไม่มีมีการ จำแนกและแบ่งแยกประเภทความผิดในแต่ละความผิดให้ออกจากกัน

3. มาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขเพื่อฟื้นฟูการกระทำความผิดประเภทต่างๆ

กฎหมายอาญา หมายถึง กฎหมายที่ว่าด้วยความผิดและโทษ กล่าวคือ เป็นกฎหมายที่ บัญญัติว่า การกระทำหรือไม่กระทำการใดเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วยเช่น กฎหมายกำหนดว่า การฆ่าคน หรือการลักทรัพย์ เป็นความผิด และกำหนดโทษไว้สำหรับ ผู้กระทำการนั้นๆ (สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ออนไลน์, 2544) และโดยหลักแล้ว กฎหมายย่อมใช้ บังคับแก่บุคคลทุกคนโดยเสมอหน้า ไม่เลือกว่าจะเป็นชายหรือหญิง เด็กหรือผู้ใหญ่

แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับเด็กและเยาวชนแล้ว เนื่องจากยังมีอายุน้อยอยู่และเติบโตยังไม่ เต็มที่ ความรู้สึกผิดชอบต่างๆ ก็มีอยู่จำกัด กฎหมายจึงมีมาตรการต่างๆ ที่จะให้ความคุ้มครองแก่เด็ก และเยาวชนเป็นกรณีพิเศษ

โดยทั่วไปแล้ว เมื่อมีการกระทำความผิดอาญาขึ้น แสดงว่าได้มีการกระทำอันเป็นการเสียหายหรืออันตรายแก่สังคมแล้ว บุคคลที่กระทำความผิดย่อมจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

สำหรับกรณีของเด็กหรือเยาวชนเป็นผู้กระทำความผิดแล้ว กฎหมายก็เห็นว่าพวกเขาเหล่านี้อาจมีความรู้สึกผิดชอบอย่างจำกัด ไม่เหมือนกับกรณีผู้ใหญ่เป็นผู้กระทำความผิด ดังนั้นกฎหมายอาญาจึงกำหนดเรื่อง ความรับผิดชอบทางอาญาของเด็กและเยาวชน ไว้เป็นกรณีพิเศษ โดยเฉพาะในบางกรณี แม้การกระทำของเด็กจะเป็นความผิด แต่กฎหมายอาจไม่เอาโทษเลยก็ได้

โทษทางอาญาสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดมีดังนี้

- (1) ประหารชีวิต
- (2) จำคุก
- (3) กักขัง
- (4) ปรับ
- (5) ริบทรัพย์สิน

โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตมิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

ในกรณีผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้กระทำความผิดที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ให้ถือว่าระวางโทษดังกล่าวได้เปลี่ยนเป็นระวางโทษจำคุกห้าสิบปี (แก้ไขล่าสุดฉบับที่ 21 พ.ศ.2551 และ 7 มิถุนายน 2553)

แต่ทั้งนี้หมายความว่า การกระทำของเด็กนั้นยังเป็นความผิดกฎหมายอาญาอยู่ เพียงแต่กฎหมายไม่เอาโทษเท่านั้น สำหรับเด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเด็กนั้น ไม่ต้องรับโทษ ส่วนเด็กอายุกว่าสิบปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการตามวิธีการสำหรับเด็ก (แก้ไขล่าสุดฉบับที่ 21 พฤษภาคม 2551 และ 7 มิถุนายน 2553) อย่างไรก็ตามสำหรับ ที่กระทำความผิดนี้ กฎหมายก็เปิดช่องให้ศาลใช้ดุลพินิจที่จะใช้ วิธีการสำหรับเด็ก ได้ ซึ่งจะเป็นเครื่องมือสำหรับปรับปรุงเด็กให้เป็นคนดี และไม่กระทำความผิดขึ้นอีกในอนาคต

วิธีการสำหรับเด็ก ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ (แก้ไขล่าสุดฉบับที่ 21 พ.ศ.2551 และ 7 มิถุนายน 2553) ได้แก่

(1) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาดักเตือนด้วยก็ได้

(2) ถ้าศาลเห็นว่า บิดา มารดา หรือผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองไป โดยวางข้อกำหนดให้บิดา มารดา หรือผู้ปกครองระงับเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามปีและกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควรซึ่งบิดา มารดา หรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งหมื่นบาท ในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น

ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง และศาลเห็นว่าไม่สมควรจะเรียกบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกตัวบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่า จะยอมรับข้อกำหนดที่บัญญัติไว้สำหรับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองดังกล่าวมาข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนดเช่นนั้น ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลนั้นไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว

(3) ในกรณีที่ศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ตาม (2) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังกล่าวเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานอื่นใดเพื่อคุ้มครองประพฤติดังกล่าว

(4) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (2) ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้อยู่กับบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแลอบรม และสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอม ในกรณีเช่นนี้ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครองเฉพาะเพื่อดูแล อบรม และสั่งสอน รวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่และการจัดให้เด็กมีงานทำตามสมควร หรือให้ดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นก็ได้

(5) ส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี

คำสั่งของศาลดังกล่าวใน (2) (3) (4) และ (5) นั้น ถ้าในขณะที่ใดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ ความปรากฏแก่ศาลโดยศาลรู้เอง หรือตามคำเสนอของผู้มีส่วนได้เสีย พนักงานอัยการ หรือบุคคลหรือองค์การที่ศาลมอบตัวเด็กเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอน หรือเจ้าพนักงานว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งนั้นได้เปลี่ยนแปลงไป ก็ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งนั้น หรือมีคำสั่งใหม่ตามอำนาจในมาตรานี้

จะเห็นได้ว่า วิธีการสำหรับเด็ก นี้เป็นวิธีการหรือเครื่องมือที่ศาลคดีเด็กและเยาวชน หรือศาลที่พิจารณาที่เด็กกระทำความผิด จะใช้สำหรับจัดการแก่เด็กผู้กระทำความผิด และแก่บิดามารดา ตลอดจนผู้ปกครองซึ่งมีหน้าที่ดูแลเด็กที่กระทำความผิด

วิธีสำหรับเด็กเหล่านี้ ไม่ใช่โทษตามประมวลกฎหมายอาญาเป็นแต่เพียงเครื่องมือที่มุ่งหมายให้เด็กกลับตนเป็นคนดีเท่านั้น สำหรับศาลคดีและเยาวชนนั้น ยังมีมาตรการอื่นๆ ซึ่งกำหนดไว้เป็นพิเศษตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 และพระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีเด็ก โดยเฉพาะอีกด้วย และเมื่อปรากฏว่าเด็กและเยาวชนได้กระทำความผิดและต้องรับโทษทางอาญาซึ่งเป็นโทษที่ลงแก่ผู้ใหญ่แต่ถ้าศาลเห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะลงแก่เด็กและเยาวชน ซึ่งถ้าศาลเห็นสมควรจะใช้วิธีการสำหรับเด็ก ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้ศึกษาขอกล่าวถึงเฉพาะโทษการกักขังและฝึกอบรม

3.1 การกักขัง

การกักขังในที่นี้หมายถึงการกักและอบรม ตาม มาตรา 104 (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 คือเมื่อเด็กและเยาวชนได้รับโทษจำคุกหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยตาม มาตรา 39(1) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจ ใช้วิธีการสำหรับเด็ก และเยาวชนแทนการลงโทษอาญาหรือวิธีการเพื่อความ ปลอดภัยเป็นกักและอบรม ซึ่งจะต้องกักและอบรมในสถานกักและอบรมของสถานพินิจตามเวลาที่ศาลกำหนด

ซึ่งวิธีการกักและอบรมนี้ถือว่าเป็นการให้โอกาสเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดที่ร้ายแรงสามารถมีโอกาสที่จะได้รับการบำบัดแก้ไข และฟื้นฟูทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจเพื่อให้มีเวลาที่เด็กและเยาวชนจะทบทวนตัวเองให้มากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นการให้โอกาสแก่เด็กและเยาวชนเป็นอย่างมากโดยไม่เป็นการตัดสิทธิและ โอกาสของเด็กและเยาวชนในการที่จะได้แก้ไขปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นและบำบัดแก้ไขปัญหาของเด็กและเยาวชนได้อย่างตรงจุดและไม่ต้องไปรับโทษในเรือนจำเหมือนผู้ใหญ่

3.2 การฝึกอบรม

การฝึกและอบรมในที่นี้หมายถึงการฝึกและอบรมตามมาตรา 104 (2) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 คือเมื่อเด็กและเยาวชนได้รับโทษจำคุกศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจ ใช้วิธีการสำหรับเด็ก และเยาวชนแทนการลงโทษอาญาเป็นการฝึกและอบรม ยังสถานพินิจ สถานศึกษา หรือสถานฝึกและอบรมหรือสถานแนะนำทางจิต ตามเวลาที่ศาลกำหนด

ซึ่งวิธีการฝึกและอบรมนี้เป็นโทษที่เบาว่าการกักและอบรม ซึ่งเป็นวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน ที่เป็นการให้สิทธิและโอกาสแก่เด็กและเยาวชนการสำหรับเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมากที่เด็กและเยาวชนจะได้รับการบำบัด แก้ไข และฟื้นฟู ตัวเองจากการที่ได้กระทำความผิดมาและยังเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเด็กและเยาวชนได้อย่างตรงจุดกับปัญหาของเด็กและเยาวชนแต่ละคนมากกว่าเพราะเด็กและเยาวชนจะถูกส่งตัวไปยังสถานฝึกและอบรมต่างๆ ที่ตรงกับสภาพปัญหาของเด็กและเยาวชนแต่ละคน เช่น เด็กและเยาวชนขาดการศึกษาที่ส่งไปยังสถานศึกษาเพื่อให้ได้รับการเล่าเรียน เด็กและเยาวชนมีปัญหาทางจิตก็ส่งไปยังสถานแนะนำทางจิต เช่น โรงพยาบาลที่รักษาทางจิตเพื่อแก้ไขบำบัดปัญหาทางจิต ซึ่งวิธีการฝึกและอบรมนี้ถือว่าดีสำหรับเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก เพราะ เป็นการให้สิทธิและโอกาสแก่เด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก

3.3 มาตรการอื่นๆ

มาตรการอื่นๆ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล เช่น เปลี่ยนโทษปรับเป็นคุมประพฤติ โดยมีกำหนดเงื่อนไข หรือการวางข้อกำหนด หรือการว่ากล่าวตักเตือน การทำทัณฑ์บน ซึ่งมีให้เลือกใช้ได้หลายวิธีแล้วแต่ที่ศาลจะเห็นสมควรว่าจะใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนกับโทษที่เด็กและเยาวชนนั้น ได้รับ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 เป็นต้น

4. ปัญหาเกี่ยวกับการนำตัวเด็กและเยาวชนที่มีลักษณะพิเศษมาลงโทษรวมกัน

จากการที่เด็กและเยาวชนที่ได้กระทำความผิดและถูกควบคุมตัวให้มาอยู่รวมกันในสถานพินิจแล้วนั้น มีกฎหมายกำหนดไว้ว่า ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 40 ได้กำหนดไว้ว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุมของสถานพินิจนั้นต้องจัดแยกหญิงและชายให้มีที่อยู่แยกต่างหากจากกัน

ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดไว้แค่เพียงแยกหญิงและชายต่างหากจากกันเท่านั้น โดยไม่ได้มีการกล่าวถึง เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศที่สาม และเด็กและเยาวชนที่ตั้งครรภ์ไว้เลยทำให้มีการจัดการให้อยู่กันอย่างไร ซึ่งอาจจะทำให้เกิดเป็นปัญหาในเรื่องของความไม่เหมาะสม

4.1 เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศที่สาม

ปัญหาที่ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นปัญหาที่จะต้องได้รับการแก้ไขเยียวยาโดยที่ทางสถานพินิจไม่ควรมองข้ามในประเด็นปัญหานี้ คือ ปัญหาของเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศที่สาม คือ พวกที่เป็นเกย์ กระจเขย ตู๊ด เพราะบุคคลเหล่านี้จะเป็นพวกที่มีปัญหาเป็นพิเศษต้องได้รับการแบ่งแยกออกมาอยู่ให้เป็นสัดส่วนเฉพาะของเพศที่สามอย่างเดียว กล่าวคือ บุคคลเหล่านี้เป็นบุคคลที่มีอารมณ์อ่อนไหวเป็นพิเศษ อาจจะได้รับความคิดดันจากเพื่อนรอบข้างได้โดยง่าย จากการ ที่อาจจะโดนล้อเลียน กลั่นแกล้งข่มขู่ ถูกคุกคามเหยียดหยามทางเพศ และหรือปัญหาจากการล่วงละเมิดทางเพศ

จากการถูกข่มขืน หรือข่มเหงรังแกจากเด็กและเยาวชนที่อยู่รวมกันได้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรที่จะมีมาตรการในส่วนนี้ที่จะจัดสถานที่ให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ให้อยู่แยกต่างหากและเป็นสัดส่วน เฉพาะเพศที่สามเท่านั้น

4.2 เด็กและเยาวชนที่ตั้งครรภ์

ปัญหาที่ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นปัญหาที่จะต้องได้รับการแก้ไขขยายอีกปัญหาหนึ่ง โดยที่ทางสถานพินิจไม่ควรมองข้ามในประเด็นปัญหานี้ คือ ปัญหาของเด็กและเยาวชนหญิงที่ตั้งครรภ์ ผู้วิจัยเห็นว่าควรที่จะมีมาตรการในการจัดสถานที่ให้เด็กและเยาวชนหญิงเหล่านี้ให้อยู่เป็นสัดส่วน เฉพาะ คืออยู่เฉพาะเด็กและเยาวชนหญิงที่ตั้งครรภ์เพียงอย่างเดียว โดยไม่ควรที่จะอยู่รวมกันกับเด็กและเยาวชนหญิงทั่วไป เพราะเมื่ออยู่จนคลอดบุตรแล้วก็จะเป็นการไม่เหมาะสมเป็นอย่างมากที่จะอยู่ในสถานที่ที่เกิดมาแล้วก็อยู่ในสถานกักขัง ซึ่งจะทำให้เกิดผลกระทบต่อบุตรของเด็กและเยาวชนหญิงเหล่านั้นในอนาคตข้างหน้า เกิดเป็นปัญหาภัยกับเด็กเหล่านั้น คือเด็กมีปมด้อย โดยเกิดมาก็มีแม่ที่เป็นผู้ที่กระทำความผิด เกิดเป็นปมด้อยในจิตใจของเด็กเหล่านั้นซึ่งเป็นผลกระทบระยะยาว ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าในส่วนนี้ควรที่จะมีมาตรการอย่างหนึ่งอย่างใดในการแบ่งแยกให้เป็นสัดส่วนไปไม่ควรที่จะอยู่รวมกัน เพื่อประโยชน์ของตัวเด็กและเยาวชนหญิงที่เป็นแม่และลูกของพวกเธอเหล่านั้น

4.3 เด็กและเยาวชนที่อายุเกิน 18 ปี ในขณะที่ถูกดำเนินคดี

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534

เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์นั้น ก็หมายความว่ารวมถึงว่าบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปกระทำความผิดอาญาไม่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวที่จะพิจารณาพิพากษาคดีได้ ในความผิดทางอาญา ผู้กระทำความสามารถรู้ผิดชอบในการที่กระทำไป จึงจะเป็นความผิดต้องรับโทษ เด็กและเยาวชนคือผู้ที่หย่อนความสามารถ ดังนั้นกฎหมายจึงกำหนดให้เด็กและเยาวชนที่ทำความผิดอาญา แม้การกระทำนั้นจะเป็นความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษ หรือได้รับลดหย่อนผ่อนโทษให้ ดังนี้ ผู้ใดอายุตั้งแต่สิบแปดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี

กระทำความผิดอาญา ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษ 1 ใน 3 หรือกึ่งหนึ่ง สำหรับความผิดนั้นก็ได้ (ไม่ลดเลยก็ได้) ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นเยาวชนคืออายุไม่เกิน 18 ปี เมื่อศาลเห็นสมควรศาลจะพิพากษาจำคุกแล้วเปรียบเทียบโทษจำคุก กักและอบรม ในสถานกักและอบรมของสถานพินิจตามเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ แต่ต้องไม่เกินกว่าที่ผู้นั้นจะมีอายุครบ 24 ปี

โดยปกติแล้วผู้กระทำความผิดที่มีอายุ 18 ปี ไม่เกิน 20 ปี จะต้องรับโทษทางอาญา เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ แต่ศาลอาจใช้พินิจลดโทษ ให้หนึ่งในสาม หรือกึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ก่อนก็ได้ หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าความรู้สึกผิดชอบของเขายังมีไม่เต็มที่ ซึ่งเป็นเหตุที่พิจารณาจากตัวเด็กที่กระทำความผิดนั่นเอง

ซึ่งจากปัญหาดังกล่าวเห็นว่าการที่นำเยาวชนอายุเกิน 18 ปีมาควบคุมอยู่รวมกันกับเด็ก และเยาวชนเป็นการ ไม่สมควร เพราะบุคคลที่มีอายุเกิน กว่า 18 ปีถือได้ว่ามีความคิด จิตใจ รวมถึงการวางตัวมีความแตกต่างจากเด็กและเยาวชน โดยทั่ว ซึ่งจะมีความเป็นผู้ใหญ่แล้ว ดังนั้นจึงเป็นการ ไม่เหมาะสมที่จะนำเยาวชนอายุเกิน 18 ปี มาควบคุมอยู่รวมกันกับเด็กและเยาวชนจะทำให้เกิดเป็น ปัญหาตามมา

5. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการการลงโทษเด็กและเยาวชน

เมื่อนำเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในทุกข้อหาความผิดมาควบคุมอยู่รวมกัน แต่ไม่ได้มีการกำหนดเพื่อการแบ่งแยกประเภทความผิดของเด็กและเยาวชน ที่ได้กระทำความผิดใน รูปแบบต่างๆ ทำให้เด็กและเยาวชนมาอยู่รวมกันส่งผลให้เด็กและเยาวชน ซึ่งกระทำความผิดฐาน หนึ่งอาจจะเรียนรู้รูปแบบหรือวิธีการในการกระทำความผิดอีกฐานหนึ่ง จากเด็กและเยาวชนอื่นๆ ที่ อยู่รวมกันซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิดซ้ำขึ้นมาอีก ถึงแม้ว่าจะมีมาตรการ ในการลงโทษที่ใช้สำหรับเด็กและเยาวชนแล้วก็ตาม ซึ่งผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงเฉพาะมาตรการในการ กักขังและฝึกรูปแบบเท่านั้น

5.1 การกักขัง

การกักขังในที่นี้หมายถึงการกักและอบรม ตาม มาตรา 104 (1) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 การกักขัง เป็น วิธีการที่ศาลใช้ลงโทษแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดและได้รับโทษทางอาญาเมื่อศาลได้ ตัดสินแล้วเด็กและเยาวชนจะถูกนำตัวไปอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจ ซึ่งสถานพินิจจะทำการ แยกเด็กออกจากกันคือ แยกหญิง แยกชาย ให้อยู่ต่างหากจากการ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล เยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 40 ได้กำหนดไว้ ว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุมของสถานพินิจนั้นต้องจัดแยกหญิงและชายให้มีที่อยู่แยก ต่างหากจากกัน ซึ่งเด็กและเยาวชนจะถูกควบคุมตัวอยู่รวมกันอยู่จนรับโทษจนครบตามที่ศาล กำหนดแล้วเด็กและเยาวชนจะถูกปล่อยตัวออกไป

ซึ่งภายหลังจากที่ได้รับโทษและการคุมความประพฤติแล้วพบว่า เมื่อเด็กและเยาวชน ได้กลับไปอยู่ กับครอบครัวที่ผู้ปกครองไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และ เด็กได้ไปอยู่ ในสภาพแวดล้อมเดิม ประกอบกับการที่พนักงานคุมประพฤติไม่มีเวลาออกไป

สอดคล้องดูแล ทำให้ พวกเขาหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำได้โดยง่าย ซึ่งลักษณะการกระทำผิดซ้ำของพวกเขา เมื่อเปรียบ เทียบกับการกระทำผิดในครั้งแรกแล้วพบว่า มีพฤติการณ์คดีที่ร้ายแรงขึ้น

5.2 การฝึกอบรม

การฝึกและอบรม ในที่นี้หมายถึงการฝึกและอบรม ตาม มาตรา 104 (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 คือเมื่อเด็กและเยาวชนได้รับโทษทางอาญาซึ่งเป็นโทษจำคุกศาลจะเปลี่ยนโทษโดยการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการรับโทษแบบผู้ใหญ่ เป็นการฝึกและอบรม โดยศาลจะจัดให้เด็กและเยาวชนไปอยู่ในสถานที่ที่ศาลเห็นว่าเหมาะสม เช่น สถานพินิจ สถานศึกษา สถานแนะนำทางจิตแล้วแต่ปัญหาของเด็กและเยาวชนนั้นๆ ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนได้ไปอยู่ในสถานที่ต่างๆ ตามที่ศาลได้กำหนดไว้แล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กและเยาวชนจะกลับตัวเป็นคนดีได้อย่างแท้จริง เพราะเมื่อไปอยู่ตามสถานที่ต่างๆ ตามที่ศาลได้กำหนดไว้แล้ว เด็กและเยาวชนอาจจะได้ไปรู้จักกับกลุ่มเพื่อนที่กระทำความผิดเหมือนกันเหมือนกันและจับกลุ่มอยู่ด้วยกัน นั่นก็หมายถึงว่าไม่ได้ช่วยแก้ไขเด็กและเยาวชนได้เลยซึ่งเด็กและเยาวชนจะอยู่จนรับโทษจนครบตามที่ศาลกำหนดแล้วเด็กและเยาวชนจะถูกปล่อยตัวออกไป

ซึ่งภายหลังจากที่ได้รับโทษและการคุมความประพฤติแล้วพบว่า เมื่อเด็กและเยาวชนได้กลับไปอยู่ กับครอบครัวที่ผู้ปกครองไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และเด็กได้ไปอยู่ ในสภาพแวดล้อมเดิม ประกอบกับการที่พนักงานคุมประพฤติไม่มีเวลาออกไปสอดส่องดูแล ทำให้ พวกเขาหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำได้โดยง่าย ซึ่งลักษณะการกระทำผิดซ้ำของพวกเขา เมื่อเปรียบ เทียบกับการกระทำผิดในครั้งแรกแล้วพบว่า มีพฤติการณ์คดีที่ร้ายแรงขึ้น

5.3 มาตรการอื่นๆ

มาตรการอื่นๆ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 อย่างเช่น เปลี่ยนโทษปรับเป็นคุมประพฤติ โดยมีการกำหนดเงื่อนไข หรือการวางข้อกำหนด หรือการว่ากล่าวตักเตือน การทำทัณฑ์บน ซึ่งมีให้เลือกใช้ได้หลายวิธีแล้วแต่ที่ศาลจะเห็นสมควรว่าจะใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน กับโทษที่เด็กและเยาวชนนั้นได้รับ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 เป็นต้น

ซึ่งภายหลังจากที่ได้รับโทษ การคุมประพฤติ การว่ากล่าวตักเตือน ซึ่งเป็นโทษที่เบา มาก ทำให้เด็กและเยาวชนไม่เข็ดหลาบและเกิดความเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดกฎหมาย เพราะเห็นว่าได้รับโทษเพียงเล็กน้อย ทำให้เด็กและเยาวชนกลับไปกระทำความผิดอีกอยู่เรื่อยๆ เมื่อเด็กและเยาวชนได้กลับไปอยู่ กับครอบครัวที่ผู้ปกครองไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ของตนเอง และเด็กได้ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมดีๆ ทำให้ พวกเขาหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำได้ โดยง่าย ซึ่งลักษณะการกระทำผิดซ้ำของพวกเขา เมื่อเปรียบ เทียบกับการกระทำผิดในครั้งแรกแล้ว พบว่า มีพฤติกรรมคดียี่ร้ายแรงขึ้น

SPU CHONBURI